

is broos. Maar eenmaal gehuwd zal zij hem weten op te voeden, want hij laat zich gemakkelijk leiden, een fantast zonder wilskracht. Wat lichte zondekens voor een groot doel, zijn redding, mag dat niet?

VIII

Als zij zijn „aanrakingen op de kleeren” gebiecht heeft, te Brussel, niet in het dorp, en gebogenhoofds, om achter haren hoedrand te schuilen, vraagt zij wat men den verliefde dan wel mag toelaten. — Niets. — Maar hij heeft vriendinnen die niet zoo zedig zijn en hem daardoor inpalmen. — Dat moet zij maar niet gelooven. Men trouwt niet met een meisje dat zich niet kan doen eerbiedigen en vóórhuwelijksche zonden wreken zich later. — Maar, biechtvader, zij voelt immers, dat haar zedigheid hem van haar wegjaagt. — Dan moet zij trachten hem respect in te boezemen voor haar zedigheid en dat zal gaan, dat zal ten slotte vanzelf komen, want zonde verbindt niet, zij ontbindt. Moest echter die jongen zoo verstokt en bedorven zijn, dat hij haar deugd blijft minachten, dan is hij niet de gewenschte echtgenoot voor haar.

Irreke weert zich nog twee-driemaal vruchteloos, dan gaat zij. Het is te laat, opdat zij zich nog kalm zou kunnen afvragen of hij de goede echtgenoot zal zijn. Hem wil zij.

Aan dat redden van Henriken klampt zij zich vast, telkens als zij beschaamd wordt over de verbeeldingen omtrent hun volgende ontmoeting: hoe hem boeien zonder al te groote zonde. Zinnelijkheid, die zij zelf prikkelt, beneemt haar alle rust, of zij alleen is of bij hem. Wordt hij weer kameraadschappelijk en gezellig als vroeger, dan is zij ontevreden tot de roezigheid gewekt is die haar zelf overroest. De grens die zij zich dagen van tevoren gesteld heeft, wordt overschreden en dan weent zij dat hij haar vernedert, niet genoeg respecteert. Hij moet zelfs eens mee naar een kerk waar zij gaat biechten. Glimlachend volgt hij. Vergeestelijkt, stralend, komt zij met hem buiten en dweept met haren normaalschooldroom: een intens innerlijk religieus leven zonder geheimen voor den jongen dien zij liefheeft, een soort voortzetting van vriendschapjes met nonnen: over Jezus praten. „Natuurlijk, Irreke.”

En hij voegt er ernstig bij dat hij de laatste maanden voor de verandering zijn geestelijk leven put bij de fransche encyclopedisten, ironie, die zij niet begrijpt. „O ja!” Zij is overgelukkig, drukt met beide handen zijn hand en kust ze in volle straat.

Dien avond spreken ze af dat zij eens met den eerwaarden heer Bernard zal gaan praten: die kan haar meer zeggen over zijn geestelijk leven.

Hij ziet al geen andere kans meer, schrijft hij, om „het breken van een hart dat mij anders niet onverschillig laat, te ontwijken. Zeg haar wel en duidelijk, Bernard, dat ik haar slechts ongelukkig kan maken. Dat zal ik, hamer u dat goed in het hoofd,” en hij teekent naast die woorden de advertentie van de pillen, den man met een wig in den schedel en daarboven een hamer.